

TE LATE LENTE

Voor de liefde van mijn leven.

Er was ineens een hand die plotseling over mijn rug begon te wrijven. Ik was er al bij voorbaat zeker van dat ik het kleine gebaar op prijs zou stellen. Het was de eerste keer dat ik het gevoel kreeg echt bij iemand te horen.

Ik wil met je naar bed. Weet je nog dat je dat toen zei? En ik, ik wilde wel maar deed het niet.

Jij was het ook, die mij duidelijk probeerde te maken dat het leven de moeite waard was. Sommige mensen geloven daar tenslotte niet zo in. Het was die avond na het tennissen toen ik zo lang met Sjaan bleef praten, een beetje weggedrukt achter in het clubhuis, weinig zin om weer met je te praten.

Alles was toch wel een beetje verward van binnen.

Diezelfde nacht hebben we toen nog door het park gewandeld, hand in hand, een verliefd paar, alles was mooi, spannend en opwindend, heerlijk en overweldigend. Stiekem ook, je was tenslotte getrouwd.

Toch was het ook net of alles buiten jezelf om gebeurde. Invloed uitoefenen op je eigen situatie werd vrijwel onmogelijk gemaakt door dat allesoverheersende gevoel van ik heb iets met je. Wat, was op dat moment nog niet duidelijk.

Een lichte aanraking was toen al vrijwel genoeg voor een compleet orgasme. De sprankelende tintelingen vlogen door heel je lijf. Bovendien was het voorjaar, een nieuwe lente waarbij ik mijzelf als doel had gesteld er nu eens fris tegenaan te gaan. Geen beslommeringen, maar een heerlijk lekker leven.

Met volle teugen genoot ik er dan ook van. Hoewel, het bleef verward dat weet ik nog wel. Ondanks alle emotionele overrompelingen blijf je zo nu en dan toch nog wel nuchter denken. Soms, als je opstaat of onderweg in de auto. Wat moet ik er nu mee aan, ach je liet tenslotte alles maar begaan, welke andere mogelijkheid stond er voor je open?

*jou in mijn armen hebben
heeft me doen vergeten dat er een volgende dag zou zijn
heeft me niet kunnen doen vergeten
dat er een volgende dag voor jou zal zijn*

*jouw omhelzing
gaf me het moment van een geloof in een goed leven
voor even, of niet*

*je verlangen maakte meer bij mij los
dan ik ooit voor mogelijk had gehouden
en brandt nog iedere dag in mij*

*je lichaam is als een eindeloos ontstuimige bron
om volledig in te verdwijnen
en dat wil ik dan ook
voor altijd*

Langzaam maar zeker komt er ook een gevoel van vanzelfsprekendheid bij je op. Van bij elkaar horen op de een of andere manier. Nooit heb ik bij jou het gevoel gehad dat het iets van tijdelijke aard zou worden. Een soort lotsverbondenheid. Maar wat moest ik met je aan. Soms zat ik daar toch echt wel mee. Opschrijven, alles opschrijven deed ik toen. Over je mooie borsten, je billen, je grote neus je lelijke voeten je mooie mond en hoe fijn het zou zijn lekker te vrijen.

*ik wil je alleen voor mijzelf
je betasten je liefhebben
ik word gek*

*12 mei
dingen gebeuren om te kunnen leven
tussen gebeuren en oplossen kan een wereld van liefde liggen
leven lost zichzelf op*

Want het zou allemaal wel lekker zijn, maar we deden *het* nog niet. Verder dan handje wrijven waren we nog niet gekomen. Het aardige in feite, of misschien ook wel het wonderbaarlijke, dat dat er eigenlijk helemaal niet toe deed. We waren gek op elkaar en dat was genoeg. Nou ja, genoeg, we wilden best meer.

Een altijd maar weer dat tennissen. Weet je nog, 6-1 5-0 stond ik voor 6-1 5-7 0-6 verloren. Ergens in Zuidland was het geloof ik. Al half afgeserveerd kwam ik 's avonds op ons tennispark terug. Als een hinde schoot je op me af, zullen we straks weggaan, jij was tenslotte eveneens door het dolle heen en Kees was op reis. Totaal toeter, hoewel nog helemaal helder kroop ik naast je in die ouwe rotte kever van je. Gekotst onder de metro en jij veel te laat bij je moeder thuis. Toch was het leuk en opwindend. Ik dronk geloof ik wel wat veel in die tijd. Was ook wat stilletjes en teruggetrokken voor anderen. Maar ja, het was allemaal niet niks, nietwaar.

Waar het op uit moest draaien wisten we nog niet, maar dat het iets moest worden stond als een paal boven water. En wij dus maar verder dobberen, van de ene slipper naar de andere. Een hele dag er op uit, dat moest toch helemaal het einde zijn. Auto geparkeerd op de Barendrechtseweg en jawel hoor, daar kwam je aangetuft. Picknickmand in mijn auto gezet en jij daar achteraan, op naar Goeree. En een rot weer dat het was. De hele dag door maar genieten van elkaar in de duinen, op het strand en toen keken we elkaar pas voor het aller-eerst eens goed aan in dat kleine cafeetje jij met je glas port ik met mijn biertje. Dat zulke momenten bestonden of konden bestaan, daar had ik voordien geen notie van gehad. Toch gek dat de dingen van en aan jou zo'n indruk op mij konden maken. Waarom jij wel en een ander niet. Voor het eerst samen uit eten in Brielle, tranen in je ogen, het was zo'n mooi gezicht je te zien eten met die grote tanden van je. Vreten eigenlijk, hele borden friet zat je naar binnen te werken.

*ik had je voor onbereikbaar gehouden
en je blijkt het niet te zijn
wat een verschrikkelijke constatering
met het eerste had ik vrede
met het tweede niet*

Op de terugweg kregen we nog een kleine tegenslag met de auto te verwerken wat je uiteindelijk een witte broek heeft gekost.

Die twee grote vuile oliehanden kon dat mooie wit uiteraard niet verdragen.

Wat verlangden we toen ontzettend naar elkaar.

Maar het was al heerlijk genoeg dat je naast me in de auto zat, dat ik je aan kon raken als ik dat wilde.

Kinderlijk gelukkig konden we zijn om het kleinste gebaar, de onbenulligste glimlach.

Verliefdheid heeft toch wel een beetje dat kinderlijke, dat ongecompliceerde, dat helemaal op kunnen gaan in elkaar, het koesteren van je eigen kleine wereldje waar je niemand anders in toelaat.

Je samen opsluiten in een kooi van behaaglijkheid, afgesloten van de buitenwereld, van God en alle mensen los.

*waar beginnen
en waar eindigen de gevoelens
de wil om te leven
het verlangen naar de dood*

*liefde moet eeuwig zijn
ook al duurt het slechts even
liefde als de dood oneindig en hevig
verbrandend in hartstocht*

*leven en liefde worden verkracht
door de dagelijkse onbenulligheid
oh god, wat een wereld
waaraan hebben de mensen dat verdiend*

I am hopelessly devoted to you, Riet. Voor je dertigste verjaardag. Ze had het op de bladzijde van een boek geschreven met een klaver-tje 4 erop geplakt.

Ik werd weliswaar één en dertig, maar dat deed er niet toe. Helemaal ondersteboven was ik ervan. Wat moest ik?

Het begon nu vormen aan te nemen die verstrekkende gevolgen zou kunnen gaan krijgen. Dat was op dat moment wel duidelijk geworden. Ik weet nog goed dat ik met een collega op weg was naar Veenendaal toen ik je boekje ging zitten bekijken. Het sloeg grote kraters in mijn emotioneel bewustzijn. 's Avonds zagen we elkaar op de tennisbaan. Ik liet niets blijken, tenminste dat zei je later. Samen liepen we naar je auto, je ging naar huis. Morgen kom ik naar je zaak kon je nog net vertellen en weg was je. Mij met een tintelend gevoel in mijn buikstreek achterlatend.

En daar stond je dan de volgende morgen voor de deur aan het plantsoen. Beiden toch enigzins verlegen, vooral ik. Wat moesten we nu met elkaar. We zijn toen maar wat langs de Reeuwijkse plassen gaan wandelen. Misschien toen meer wat troostzoeken bij elkaar dan verliefd. Een paar uur later was je weer op weg naar Ridderkerk. Mij met tegenstrijdige gevoelens achterlatend. Houd ik echt ontzettend veel van je of verbeeld ik me dat maar.

Uiteindelijk werd mijn verlangen naar je zo groot, dat ik er alles voor over wilde hebben om met je naar bed te gaan.

De ontboezemingen aan het water bij het pannekoekenhuis. 's Ochtends had ik je al op staan wachten. Ineens kwam je naar buiten en ging brood halen bij de bakker aan de overkant. Toen zag je me staan, ik stond naast de brievenbus. Ik moest je spreken.

Iedere woensdagmorgen zagen we elkaar, weet je nog, snor eraf. Stralend weer, witte jurk. En daar zat je dan je boekje te lezen in het parkje bij de erasmus universiteit. Elke week hadden we zo ons uitstapje. Je had het allemaal keurig voor mij geregeld.

Tussendoor kwam je nog weleens in Gouda. Die keer dat ik voor het eerst oog in oog, of meer oog in borst met je ontblootte bovenlijf kwam te staan. Toen deed je volgens mij nog net of je het lekker vond als ik ze streefde. De auto moest later nog uit de greppel worden getrokken.

*je ogen
je neus
je oren
je nek
je borsten
je armen
je benen
je handen
je voeten
je billen
je buik
je navel
je eeuwige zaligheid
je kut*

ik wil ermee leren leven

Toch was al dat stiekeme gedoe maar niks, hoewel het ook wel zijn spannende kanten had. Mensen doen nu eenmaal niets liever dan snoepen uit de suikerpot.

En ineens stonden we daar, twee blote lijven.

We wisten al niet beter meer.

Er schijnen nu eenmaal dingen in het leven te gebeuren waar je als eenvoudig mens maar mee moet zien te leren leven.

Jij bent daar zo'n voorbeeld van, een verrukkelijk voorbeeld gelukkig. Werken deed ik niet veel in deze tijd. Daar kon ik mijn gedachten niet bij houden. Deze werden teveel door jou in beslag genomen. Ik stond ermee op en ging ermee naar bed.

Ieder moment van de dag was ik met je bezig, en soms nog langer. Tenslotte overkomen zulke dingen je niet iedere dag. Ik geloof ook wel dat ik toentertijd niet geheel van deze wereld was. Net alsof er nog een wereld buiten deze dagelijkse wereld bestond. Een mooiere, fijnere, zou dit nu misschien het echte leven zijn dacht ik wel eens. Niet dat ordinaire platvloerse gehannes wat je dagelijks om je heen ziet gebeuren. Leven kan mooi zijn als je het wilt?

*we kunnen slechts ons eigen leven redden
door het volledig aan anderen weg te schenken
zonder aarzelen
en zonder voorbehoud*

hubert lampo

En wilden we dat?

Ik wel en jij ook. Maar alles lag niet zo simpel nietwaar.

Vijftien jaar huwelijk laat je niet zo maar een twee drie in de steek.

Dromen zijn immers steeds anders dan de werkelijkheid.

Je vertelde zelf dat je de hele winter al van ons had gedroomd. Dingen die zich nu in werkelijkheid voltrekken had je in je gedachten al eens meegemaakt. Toch slaat de werkelijkheid diepere groeven in je bewustzijn dan je dromen ooit zouden kunnen.

Je woonde nog steeds in Ridderkerk, sliep nog steeds naast je man, kookte en waste voor hem. Moest altijd zorgen op tijd thuis te zijn.

En daar tussendoor waren wij samen. Speelden ons heimelijk spel.

Hadden onze eigen wereld, verborgen voor de samenleving.

“Ik zit zo hopeloos in de knel. Wat doen we elkaar aan? Want ik weet dat ik hem precies hetzelfde aandoe als hij mij. We zijn soms zo gelukkig, en nooit in ons leven hebben we ons meer ongelukkig gevoeld. Het is alsof we samen aan hetzelfde standbeeld werken, het uit elkaars ellende houwen, maar ik weet niet eens hoe het er komt uit te zien.”

Vaak moest ik hieraan denken, dat stukje tekst dat je omkaderd had in “Het einde van het spel” en we begonnen eigenlijk pas. Hoe lang zou dat zo nog duren, hoe lang konden we dat zo ook nog volhouden. Tot over onze oren hadden we onszelf erin gewerkt. We konden niet meer buiten elkaar, of we wilden of niet. Jij zat bij Kees en ik nog thuis, ons bleef niets anders over dan zwerven van hot naar her, altijd onderweg.

Toen moest je ook nog ineens naar Oostenrijk voor een paar dagen, weer onderweg, alleen kon ik toen niet mee. de auto was tenslotte vol genoeg met je man en je vader en moeder erbij nietwaar.

Kusjes, ik kom morgen. Weet je nog, met lippenstift geschreven. Ik zag het pas liggen toen ik thuiskwam. Had weer eens een paar pilsjes te veel op. Direct het singletje op de pick up geplaatst. En ik lekker onderuit gezakt luisteren “Just when I needed you most”.

*toch is het onvoorstelbaar zoveel als ik van je houd
mijn gedachten kan ik maar niet van je afhouden
je gezicht
veel te lief ben je voor me
af en toe dringt dat tot me door
ik mis je zo erg
doelloos zwerf ik rond in een soort niemandsland
op zoek naar je glimlach
een glimp van je tegen beter weten in
hopen dat ik je zie je stem hoor je kan ruiken
just when i needed you most
is het dan toch allemaal verbeelding wat ik voor je voel
rusteloos wacht ik op het moment dat ik je weer in mijn armen neem
je zacht tegen me aan kan drukken
zullen we ooit samen zijn samen wakker worden ontbijten
samen ruzie maken feestvieren en pijn leiden
ik verlang meer naar je dan ooit
you left me just when i needed you most*

Zal het ons ooit lukken alle muren om ons heen af te breken en samen gelukkig te zijn?

Wel tien keer draaide ik dezelfde kant.

Ineens leek het net of er een dimensie bijkwam, lichte trommelslagen heel subtiel op het juiste moment. Het bleek slechts de buurman in zijn ochtendjas te zijn die tegen de ramen stond te bonken, hij wilde de muziek wat zachter hebben want hij kon niet slapen. Toen ben ik ook maar naar bed gegaan. When I needed you most nog dicht tegen mijn trommelvliezen. De volgende dag kwam Margot nog langs. Mensen doen inderdaad wel rare dingen op zijn tijd.

Gelukkig was je toch weer redelijk snel terug.

We hadden elkaar allebei ontzettend gemist, het was dus niet moeilijk de draad weer snel op te pakken. Uit die tijd stamt geloof ik ook het vrijen met “Angie”, traantjes in je ogen. Ach we vreeën overal, op de bank, op het bed, in de auto, op het strand, in het open veld, in het bos, we waren nergens te houden. Overal was het even heerlijk. De gekste dingen deden we in die tijd. Als ik nog terugdenk aan dat etentje bij de chinees, mijn God, wat een ravage was dat. Heel de schaal met rode saus, champignons, noem maar op, alles tegen het behang, aan het plafond en die Chineze maar lachen. Waren we toen gewoon gek of hoort zoiets er gewoon bij. Wat een rotzooi was dat. ‘s Avonds zijn we hem nog met zijn tweetjes gepiept. Kees hoogst waarschijnlijk in verwarring achterlatend.

Een week later was het weer raak bij het tennisfeest in Rhoon. Ben ik nog met Kees naartoe gereden. Dronken was ik toen wel. Vaag kan ik me daar nog van herinneren dat Kees toen vroeg of ik wat met jou had. Ik schijn zoiets geantwoord te hebben, dat hij dat maar aan zijn vrouw moest vragen. Tijdens het feestje nog ruzie gekregen met een stelletje vervelende wijven, die mijn dronkemansgeleuter niet op prijs konden stellen. Lekker met je gedanst en terug naar huis met Yvon die dascht dat ik haar wilde versieren, tenslotte had ik haar tijdens dat avondje bij Cees wel lekker zitten maken nietwaar. Een beetje over die kleine borstjes zitten wrijven. Toen ik je dat later vertelde

kon je er nog goed kwaad over worden, weet je nog wel.

Daarna begon je het toch wel moeilijk te krijgen. Zoals het nu ging kon je niet meer aan. Er moest wat veranderen. Je besloot met me te breken. Tijdens die zondag van de clubkampioenschappen, je won overigens daarbij wel de ene partij na de andere, liep je de hele dag al met zo'n gezicht van 'ik moet je een hele belangrijke mededeling doen'. Ik begreep allang wat je me wilde gaan zeggen. We zijn toen maar naar Portofino gegaan. Afscheid nemen doet nu eenmaal altijd pijn en zonder gezellige omgeving nog meer. Toen ik je 's avonds naar huis bracht kwam Kees ook net aan.

*als ik uiteindelijk zal beseffen wat jij voor mij betekent
zal de tijd ons hebben ingehaald*

*als ik straks zal gaan ervaren wat ik voor je voel
zal de zon zijn uitgestraald*

*als ik dan ooit nog eens zal weten wat ik met je wil
is ons vuur al uitgewaaid*

*als ik echt zal kunnen geloven dat ik van je hou
is ons leven achterhaald*

ik houd van je

Daarvoor al had je hem over onze verhouding verteld, dat was nadat we naar Scheveningen waren geweest kan ik me nog herinneren. Je moet doen wat je niet laten kunt was min of meer zijn reactie. Toch vond je nu dat je toch maar bij Kees moest blijven en mij in de steek moest laten. Ik had nota bene een paar dagen ervoor nog een huis gekocht. Doodmoe kwam ik je dat vertellen op de Noldijk, waar we overigens voor het eers samen een hele nacht hebben doorgebracht.

De volgende dag ben je bij Kees weggegaan, zo maar ineens.

Je ging bij je moeder wonen, wij hadden tenslotte ook nog geen huis. Daar konden we pas op zijn vroegst in november in. De twijfel sloop in je lijf. Was het wel een goede beslissing geweest.

*langzaam vreet de grote wereld in op ons samenzijn
zodat het eindelijk in zijn volle buik
volledig zal verteren*

Je was ook nog eens tien jaar ouder, je bedje was gespreid. De familierelaties werden danig verstoord. Was alles nog wel zo mooi. Hielden we wel genoeg van elkaar, ja nu wel, maar hoe zou dat over twee jaar zijn, of over tien jaar.

Ik kon je daar ook geen bevredigend antwoord op geven. Koffiedik-kijken is immers nooit mijn specialiteit geweest. Ik leefde overigens toch veel meer van dag naar dag dan jij. Jij was in je gedachte al bij je tachtigste verjaardag en ik dan bij je op visite in het bejaarden tehuis. Maar moeilijk was het allemaal wel. Kwam daar dat Bodelofestival ook nog tussendoor, of we al niet genoeg aan onze hoofden hadden.

Maar in ieder geval zouden we er een paar weken tussenuit gaan. Eindelijk was het zover. Ik zie je nog aan komen lopen op je nieuwe blauwe gympen met je blauw wit gestreepte shirtje aan. Wat oogde je lief en kwetsbaar. Daar zaten we dan in de nieuwe Diane, die we een paar weken ervoor nog zowat in de prak hadden laten rijden. De hele weg branden van verlangen vanaf Rotterdam, door België en Frankrijk zat er maar steeds die harde dikke bobbel in mijn broek, die van geen wijken wilde weten.

Eindelijk had ik je een paar weken helemaal alleen voor mezelf. Carnac, wat een goddelijke week.

Alles was even stralend, de liefde, het weer, de omgeving, alles wat er maar te bedenken viel. We vrijden erop los dat het een lieve lust was. Zwetende lijven, 's ochtends, 's middags en 's avonds. We konden ons geluk niet op.

Langs de Loire kwam Rotterdam al weer opzetten. Parijs kon dat echter weer een beetje tegenhouden. Die laatste dag in Parijs zal ik ook nooit meer vergeten. Nog even gauw een kopje koffie drinken voordat we weer naar huis zouden rijden. Zitten we in dat cafeetje en komt ineens een man binnen, loopt naar de jukebox, gooit een muntje in het apparaat, drukt een toets in en ineens beginnen de Stones "Angie" te spelen. Nog voordat de plaat begint is die man alweer vertrokken, ons met verwarde gevoelens achterlatend. Hoe was dat in hemelsnaam mogelijk. De dag ervoor had "Angie" je ook al in tranen gebracht. Hoe vaak hadden we al niet op dat nummer de liefde bedreven. Bovennatuurlijke krachten of louter toeval. Daar zullen we wel nooit achterkomen. Angie, je werd er altijd triest van als ik je zo noemde. De weg naar huis, op weg naar het einde. Geen van beide waren we vrolijk gestemd, twee weken zijn kort en lossen bovendien de problemen niet op. Wat moest er met ons gebeuren.

*tranen van onmacht en liefde
stomme trut ik houd van je
wat een godvergeten armoe staat ons in de weg
wat doen we elkaar aan
dat ook wij niet gelukkig mogen zijn*

*als een rimpel op de golven van de oceaan
vergroten we de problemen die straks niet meer bestaan
meegaan met de wind die altijd verder waait
huilend als een kind
nergens een tehuis alsmaar onderweg
waar plaats en tijd niet tellen*

*toekomst telt niet meer alleen het nu komt erop aan
hoe kan ik je helpen met het verder gaan
het leven is geen spel al spelen we het wel we hebben slechts elkaar
zacht laten we dat blijven zeker voor elkaar
ik heb je lief mijn hele leven zal dat blijven
dat kan nooit meer overgaan*

*wat je ook zal doen laat ons samenleven hoe dan ook bestaan
en laten we vergeven dat bij het verdergaan al wat het zal gebeuren
altijd zal gebeuren omdat ook wij niet beter kunnen
hoe hartstochtelijk het toch voor altijd zouden hebben gedaan
ik heb je innig lief voor altijd*

Altijd maar weer die vraag.
Weer stond je op het punt naar Kees terug te gaan. Maar ook hij liet niets van zich horen, had hij het er moeilijk mee? Soms leek het van wel. Maar zeggen deed hij het niet.

Je ging niet terug. Allebei weer alleen in bed. Jij bij je moeder op de Putsebocht, ik op de Langelo.
Twee volwassen mensen!
Ergens tijdelijk gaan wonen wilde je niet. Er bleef dus niets anders over dan wachten op november. De financiering van het huis was inmiddels rond. dat zou geen probleem meer kunnen geven.
Langzaam maar zeker gingen we er toch in geloven dta we nog eens samen zouden wonen.
Werken deed je ondertussen al. Van het ene uitzendwerk naar het andere. 's Avonds zagen we elkaar, het ene café in en het ander weer uit. Soms zelfs een heel weekend op stap. Weet je nog, zomaar ineens naar Breda. Eindelijk weer eens lekker naast je liggen, dat lekkere blote lijf tegen me aan.

Toch was en denk ik ook bleef het probleem dat jij had met het feit dat je Kees alleen achterliet. Een probleem dat jijzelf op moest lossen. Ik had er wel mee te maken, uiteraard en op een niet geringe wijze. Het was echter een zaak tussen jou en Kees. Ik voelde mij daar in feite niet direct bij betrokken. Ik was naar mijn gevoel meer het resultaat van jou overwegingen. Invloed heb ik daar ook nooit bewust op willen uitoefenen.

Langzaam maar zeker begon het dagelijkse leven weer vat op ons te krijgen. Werken, eten, slapen. Heeft de afgelopen periode en alles wat zich daarin heeft afgespeeld teveel geeist. Kunnen we nog wel echt genieten zonder treurig te zijn. Komt de tijd dat we onbezorgd van elkaar konden genieten nog wel terug?

Er restte ons niets anders dan hoop. Als straks eenmaal het huis van ons zou zijn zou alles weer beter worden. Zouden we weer ongestoord dagelijks van elkaar kunnen genieten.

*liefste het is stil in bed en stil in mij
je warme lichaam je zoete mond en je vochtige zaligheid
zijn ver bij mij vandaan
terwijl de gedachte eraan zo ontzettend hevig zijn
zonder jou is het leeg in mij
wanneer wordt het weer eens rustig om ons heen
ik houd het zo niet uit de ene onrust maakt plaats voor de andere
zo gaat toch alles kapot*

*je lichaam wil ik weer strelen lief zijn met elkaar
zonder angst om je ooit nog te verliezen ik heb je lief
en houd het niet meer uit altijd onderweg
we slapen nu heel alleen en dat doet pijn
m'n handen hoofd en heel mijn lijf weten het niet meer
ze lijken stom en voelen leeg verlangen naar weerom
je warme mond en alles wat ik verder vond*

Tijd heelt immers alle wonden, ook die nu nog door je familie worden gevoeld. Maar passen we eigenlijk wel bij elkaar, ja, je bent zo wie zo al tien jaar ouder. Af en toe betrapte ik mezelf er best wel op dat ik, als we ergens waren, op zat te letten of de mensen ons niet gek aan zaten te kijken. Jij hield van mooie kleren en ik gaf daar niet om.

Ik wil een modern huis en jouw huis in Ridderkerk was redelijk klassiek ingericht, zeker niet mijn smaak. Hoe moest dat straks gaan?

De dingen die we tot nu toe samen deden gingen overigens altijd oké dus dat zou wel goed komen. Ik begon zelfs spelletjes leuk te vinden.

Ik mocht voor het eerst bij je thuis komen. Nadat je vader had verteld dat het voor allemaal een moeilijke tijd was geweest gingen we toch al snel over tot de orde van de dag en kwam de borrelfles op tafel. Je moeder zat er maar wat stilletjes bij. Het verliep in ieder geval allemaal prettiger dan de eerste kennismaking met de rest van de familie. Ik hoefde geen rekening en verantwoording af te leggen zoals je schoonzus min of meer verlangde. Alsof ze zelf zo'n voorbeeldig leven leidt.

En toen moest er ineens van alles gekozen worden. We hadden tenslotte niets, behalve dan onze kleren en jouw kassette. Het was al meteen raak. Twee dekbedden van vierhonderd gulden per stuk. Als we in dat prijstempo door zouden gaan kwamen we niet ver. Winkelen bezorgde ons in ieder geval een leuke afleiding. Alles wit, blauw en grijs en als het niet anders kon mocht zwart ook nog wel. Dat had ik in ieder geval alvast voor elkaar gekregen. Ook grijze vloerbedekking en lichtgrijze wanden. Tenslotte had ik ook alleen maar grijze kleding. Maar jij vond alles prachtig. Soms een beetje tegenstribbelend, maar mooi vond je het wel.

Eindelijk, eindelijk kwam het huis leeg, direct aan het werk dus. Bed timmeren, verven dat het een lieve lust was. Sjef, mijn broer, zou er zelfs nog ziek van worden. 's Ochtends kwam het nieuwe matras en 's middags hadden we ons eerste nummertje er al op gemaakt. Het plastic zat er nog omheen. Eindelijk leven, samen eten, samen slapen alles. Wat had ik daar op zitten wachten. Nu zou het allemaal gebeuren. Na een paar weken was het huis klaar, ondanks een paar tegenvallers, zoals de elektriciteit die werd afgekeurd en het plafond dat maar niet zwart was te krijgen.

Stoelen hadden we ook nog niet. Geen probleem, niks was een probleem. Alles was prachtig. De slaapzolder was wel koud, maar ook dat mocht niet deren.

Jij had het toen wel moeilijker als ik. Ook al verlangde je er evenzeer naar. Het huis had je ook al van het begin af aan prachtig gevonden, daarom had ik het toen ook gekocht. Lekker in de buurt, alles dichtbij, je ouders, de tennisbaan, je werk.

*toch vervliegt ook weer de nacht
en het licht verdringt de duisternis en de last
die eenzaamheid ooit eens heeft verkozen
boven zonlicht en de pracht van alle minnekozen
als de sterren en de maan tot leven zijn gekomen
begint eindelijk de dag waarin het leven langzaam lijkt ontwaakt
en alle sombere tijden eindelijk vervaagt
om bruisend te herrijzen
de hartstocht weer eens maakt een zwetend bad van lijven
kreunend tot het laatst om voor eeuwig in te blijven
want regen zon en wind of fonkelende sterren
vuur en zaligheid lijken af te sterven als ze niet worden gevoed
koesterend omhelst en teder wordt bemind*

Bovendien was het een leuke straat met nog gezellig de winkeltjes op de hoek. Nee, ik had er echt zin in. En met jou zou het allemaal ook goed komen, daar was ik vast van overtuigd. Ik had nooit gedacht dat je voor mij bij Kees weg zou gaan. Zelfs later dacht ik nog dat je wel terug ging. Maar nu was ik er zeker van dat het ons zou lukken. We hielden van elkaar, wat kon er nog mis gaan.

Schitterend was het, ik weet het nog goed. Diezelfde dag werd de vloerbedekking gelegd, grijs katoen, kamerbreed, elf meter lang. De pick up stond er al, mijn platen net binnengebracht en de lampen geïnstalleerd. Buiten was het al donker. Eén stoel stond er in die hele grote ruimte en daar zat ik op. Zachtjes golfde de muziek van Santana de kamer in. Daarna is de ruimte nooit meer zo mooi geweest. De tafel kwam erbij, stoelen, nou ja noem maar op. Het huis werd voller en daardoor konden we er in gaan wonen. 25 rode rozen, het was zover. Na een aantal keren heen en weer rijden hadden we allebei zo ongeveer al onze spulletjes in huis. Jij had al mosselen gehaald en ik zat nu thuis op je te wachten. We waren gelukkig met elkaar.

Wat kon je ook intens gelukkig kijken als ik 's avonds thuiskwam. Toch was je af en toe ook wel bedroefd. Dacht je terug hoe het allemaal met Kees was, vroeger. Maar we hadden het fijn samen. Met sommige dingen was het wel even wennen aan elkaar, maar dat had je er graag voor over. We gingen lekker uit eten of naar de film. Allerlei leuke spelletjes, zowel beneden als boven. Een beetje rommelen in huis, want daar was ook nog best het een en ander in te doen. Sinterklaas ging ongemerkt voorbij. Het werd al gauw Kerstmis. Het huis werd er zelfs tegen mijn zin in een beetje aan aangepast. De slaapkamer moest nog geverfd, een mooi klusje voor de kerst, jij ook aan het verven. Beneden slapen, met matras en al. In die verflucht bleef je immers de hele nacht wakker. Bovendien was het aardig koud boven. Nieuwjaar, op de Putsebocht ingeluid, was intussen begonnen. We waren al een aardig paar samen, net alsof we al getrouwd waren. Vreemd gingen we niet, we hadden genoeg aan elkaar. Maar trouwen deden we nog niet. Allereerst omdat jij nog getrouwd was met een ander en op de tweede plaats omdat ik niet wilde trouwen. Zonder trouwen kun je ook wel gelukkig of ongelukkig zijn nietwaar.

Weet je nog dat je zo kwaad was omdat ik zo lang bij Herman was blijven hangen, nou ja zo lang, jij vond het te lang. Ik had je niet zo lang in de steek mogen laten. Je stond net met je jas aan om weg te gaan. Waar naartoe wist je geloof ik zelf niet eens.

Toch kwam het altijd weer goed, ook in bed, lekker strelen, beetje kriebelen. Wanneer we zin hadden deden we het. Het ging steeds beter. Heerlijk van elkaar kunnen genieten.

25 rode rozen

Je piano kwam en ook je sekretaire. Dat grote zwarte geval vulde gelijk de hele ruimte. De overtocht was compleet. Het enige dat nog nodig was, was het feit dat je er nu zelf ook vrede mee zou hebben. Kees redt het heus wel alleen. Redde jij het wel zonder Kees? Soms vroeg ik me dat best wel eens af. Vijftien jaar is ook niet niks. Zo begon ook de winter al een aardig eind op straal te raken. Alles ging ook alweer gewoon zo zijn gangetje. Ik kreeg het weer drukker met mijn werk, moest er ook 's avonds wel voor op pad. Zelf had je ondertussen ook een vaste baan gekregen.

En iedere week wel een keertje naar Ridderkerk. Daar had ik zeker in het begin best goed moeite mee.

Als je dan terug kwam was je weer enigszins opgelucht. Kon je alles weer een beetje van je afzetten. Drukte de last geestelijk weer wat minder zwaar. Die keer dat je met de taxi thuiskwam, toen was het echt wel goed mis bij mij. Verstandelijk kon ik het allemaal goed volgen, maar emotioneel was ik toch nog lang niet zover.

Het grootste probleem eraan vond ik ook dat het bij jou zo'n grote invloed had. Bleef je er nu zelf rustig en opgewekt onder, dan had ik het emotioneel denk ik veel eenvoudiger kunnen verwerken.

Overigens zal je het niet eens zo aan mij gemerkt hebben, omdat ik bovendien vond dat je rustig de tijd moest krijgen om te wennen aan je nieuwe situatie.

Als Kees dan weer een nieuw vriendinnetje had, dan ging het het beste met je. Maar die had hij niet aldoor, jammer genoeg!

Echt veel gekke dingen kan ik me van deze winter verder niet zo herinneren. Ik houd zo wie zo niet van winters. Alleen als er geschaatst kan worden. Dat hebben we ook nog even kunnen doen. Het was voor jou geloof ik weer voor het eerst sinds tien jaar. Je bracht het er nog best goed van af.

Vaak dacht ik terug aan die beginperiode toen nog niemand afwist van onze samenkomsten, toen jij nog niet over Kees inzat en je volledig met mij bezig kon houden. Ik verlangde daar soms weleens naar terug waarschijnlijk niet eens zozeer voor mijzelf als meer voor jou.

Er kon tenslotte toch geen week voorbijgaan of je had het er werkelijk wel een paar keer goed moeilijk mee. Toen we weer gingen tennissen werd het nog erger, vooral als Kees, jij en ik samen op de tennisbaan waren. Je kon dan soms zo in de put zitten dat ik bijna meelij met je zou krijgen.

Het ergste uit die periode weet ik nog wel, was het feit dat je toen echt kwaad op me kon worden. Je ging mij min of meer verwijten dat ik je in deze voor jou moeilijke situatie had gebracht. Toen je je daar zelf bewust van werd dat je mij daar pijn mee deed, schrok je daar geloof ik zelf van. Daarna is het ook niet meer voorgekomen. We hielden van elkaar, maar de liefde vroeg soms wel haar tol.

Gaandeweg werd het beter weer en dat had ook duidelijk een positieve invloed op ons gedrag. De zwaarmoedigheid van de achterliggende periode ging plaats maken voor vrolijker zaken. Zon op het balkon, alles werd weer mooier. We gingen meer en meer van elkaar genieten.

Vreselijk moeilijk is het ook om er achter te komen wat er precies in het hoofd van een ander omgaat. Zijn alle dingen echt zo moeilijk of maak je je problemen vaak niet zelf. Als je na verloop van tijd soms terugdenkt aan zaken waar je heel problematisch over hebt gedaan, dan kan je dat op dit moment veelal niet meer van jezelf voorstellen. Op de momenten dat je echt ergens mee zat had je het gevoel dat het nooit meer goed zou komen.

Mensen zijn rare wezens en zelf ben je er een van.

Je wilde wel maar je kon het niet. Je kon inderdaad niet loskomen van zaken die je als een probleem ervaarde. Of het echt problemen waren, God zal het weten. Waarschijnlijk kom je daar zelf ook nooit meer achter. Wie zichzelf denkt te kennen houdt tenslotte zichzelf voor de gek.

Kees was jarig. Je moest en zou er naar toe.

Het was allemaal niet gemakkelijk voor je. Je maakte het jezelf soms ook wel erg moeilijk. Maar wie kent zichzelf. Wie weet altijd precies wat hij moet doen?

*leven is liefde
liefde is lijden*

Zachtjes lig je me te strelen je kietels vrolijk tintelend met de puntjes van je nagels tegen mijn ballen. Ik ga er eens lekker voor liggen. Het is een lekker gevoel, ontspannen en opwindend tegelijk.

Je ligt warm tegen mij aan. In bed worden we weer rustig.

Ik streel over je rug, een klein kusje tussendoor. Tampie begint er ondertussen ook zin in te krijgen. Zalig doen onze handen hun werk. We weten ondertussen wel een beetje de fijne plekjes bij elkaar.

Ik streel over je rug, langzaam kruipt mijn hand wat lager, golft zachtjes over je buik. Een beetje kriebelen tussen je dijen, warm voelen ze aan. Langzaam vervolg ik mijn weg. Jij streelt intussen rustig door. Lekker dicht tegen elkaar. Je bent al een beetje nat als mijn middelvinger lichtjes je lippen aanraakt. Je draait je een beetje om, ik kruip nog dichter tegen je aan.

Katrientje.

Teder doen mijn vingers hun werk.

Je geniet er hoorbaar van, oh do.

Ik ga op je liggen, je helpt tampie erin. Met mijn hoofd tegen je linker wang begin ik rustig te bewegen. Lekker hè.

Nog stil nagenietend blijven we nog even zo liggen.

Dan pak je het doekje onder je hoofdkussen vandaan en ruim je de rommel op. Ik ga weer naast je liggen, we schuiven lekker dicht tegen elkaar aan, jouw hand in de mijne.

Een kusje, welterusten.

Slaperig doen we onze ogen dicht. Nog een klein kusje.

De maan schijnt door het dakraam naar binnen, het is altijd een mooie nacht. Langzaam vallen we in slaap.

Jij bent altijd zo vroeg wakker, daar valt niet tegenop te boksen. Met een slaperig hoofd draai ik me naar je toe. Hoe laat is het al? Half negen. Nog een uurtje en ik dut weer in. Je bent alweer druk in de weer als ik beneden kom.

Strand, zon en zee. Lekker samen koken, flesje wijn erbij. Het was allemaal zo gezellig. We konden zo lekker met elkaar bezig zijn. Soms zo lekker kwaad op elkaar worden en het daarna weer goed maken. We waren voor elkaar geschapen anders was dit toch allemaal niet mogelijk.

Lieve Dil, lekker vrijen op het balkon in de zon. Dronken thuiskomen van de sangria. Het was allemaal even leuk. Het hoorde er er toch allemaal bij.

De ene dag schijnt de zon en de volgende dag regent het. Net zoals dat weekend in Valkenburg, wat een rot weer was dat. Ik had toen wel behoefte aan een paar dagen rust. Want rust, dat was er nog steeds niet bij. Daarvoor was alles waarschijnlijk toch te onzeker. Het kostte allemaal ook kracht en energie en dat was best slopend. Ik heb daardoor echt ook goed moeilijke momenten gehad. Ecologisch gezien was onze relatie dan ook helemaal fout. Te veel onrust, te weinig verdieping en dat was ook wel zo. Fijne momenten deden zich genoeg voor, maar perspectief in de tijd was een ingewikkelde materie.

Je was tien jaar ouder en hoe moest dat nu allemaal later. Je was daar wel bang voor. Ongegrond volgens mij, maar die angst kon ik toch niet bij je weg nemen. Je wilde het ook niet bij je weg laten nemen, daarin was je eigenwijs genoeg. Je moest er zelf uit zien te komen. Ik vond dat toentertijd ook, dat je het zelf op moest lossen.

Niet dat ik je er niet bij wilde helpen, dat wel, maar pressie uitoefenen dat deed ik bewust niet. Soms vraag ik me nog weleens af of ik daar wel goed aan heb gedaan. Door je te dwingen had je misschien meer het gevoel gekregen dat ik echt met je bezig was om er samen uit te komen.

Ik wist het niet, en weet het nog niet.

Het was allemaal waarschijnlijk te ingewikkeld voor ons simpele mensen. Willen we niet allemaal rustig ongestoord gelukkig zijn. Maar ja aan hoevelen is dat gegeven.

De mens heeft ruimten in zijn hart die nog niet bestaan, daarin treedt het lijden binnen opdat zij zullen bestaan. (Léon Bloy)

Het is waar als hij daarmee bedoelde wat ik voelde. Je hebt dingen in mij wakker gemaakt waar ik me het bestaan nooit bewust van ben geweest. Nog nooit heb ik zoveel van iemand gehouden als van jou en ik zal altijd van je blijven houden. Maar het bevallen van mijn liefde voor jou is een pijnlijke aangelegenheid. En hoe het kindje er uit zal gaan zien is nog ongewis.

En of de duvel er mee speelde was er weer wat met de auto aan de hand toen we op vakantie wilden gaan. Je kwam nu niet meer aanlopen op je gympies en in je blauw wit gestreepte shirt. We konden nu gewoon vanuit ons huis in de auto stappen die voor de deur stond. Het was deze keer dus lang ziet zo spannend en opwindend. Ik hield nu echt meer van je, maar toen was ik stapel verliefd. Ik hield nu echt meer van je, van dat gekke kleine koppie als je met je poncho aan de straat uit fietste. Als je 's ochtends na het ontbijt op mijn schoot kwam zitten. Als je vond dat ik weer niet genoeg mijn voldoening over het eten had geëtaled. Als we in de bioscoop zaten en je weer tegen me aan in slaap was gevallen. Als je gewoon naast me in de auto zat en ik mijn hand in je schoot legde. Maar er moest wel wat veranderen.

Rust.

Beiden hadden we daar geloof ik nog het meest van alles behoefte aan. En we konden elkaar dat geloof ik niet geven, temeer daar we zelf de oorzaak van de onrust vormden. Als jij onrustig was, werd ik het ook. Als ik onrustig was werd jij het ook. We voelden dat haarscherp bij elkaar aan, hoe goed je het ook voor de ander verborgen verborgen wilde houden. We konden onszelf voor elkaar niet verstoppen, daarvoor was de onderlinge verbondenheid waarschijnlijk te groot. De vakantie verliep zoals we ons voelden. Van stralend tot neerslachtig, met hier en daar een bui. Een dag eerder dan gepland waren we zelfs weer in Rotterdam terug. Diezelfde avond hebben we toen maar een nieuwe televisie gekocht. Misschien wel uit ballorigheid. Alle lac's achter ons latend!

Ik weet het nog goed, ik kwam laat thuis uit Den Haag toen jij al op de bank was gaan slapen.

We gaan scheiden, Kees en ik, zei je.

Enigszins bedroefd lag je erbij. Blij was je zeker niet. Kees vond dat het nu maar moest gaan gebeuren en had je verteld dast hij wilde scheiden. Aan je gezicht merkte ik wel dat er op dat moment voor mij nog geen reden tot vreugde was.

Vijftien jaar huwelijk ten einde, of eindelijk vrij. Je koos voor het eerste, wel begrijpelijk, en was verdrietig. Daarenboven angst voor de toekomst. Waarom?

Geniet nou 's.

Nu kon je eindelijk eens aan de toekomst gaan denken, samen. Zelfs je moeder vond nu maar dat ik er mooier, netter bij moest gaan lopen. Met wat nieuwe kleren kon ik er uiteindelijk wel mee door. Hoewel nog steeds niet iedereen er zo over dacht. Tenslotte sloot het etentje van je vader en moeder er voor mij bij in.

Zou Kees nu werkelijk willen scheiden? Hij zegt maar niets. Vertelde hij nu maar eens wat er precies in hem omging. Wist ik maar zeker dat hij het echt wilde. Al die gedachten speelden door je hoofd.

Maar wat wilde je nu zelf.

Medelijden, wroeging, opvoeding, angst voor de toekomst, het bleef maar bij je knagen. Je kwam er maar niet los van.

Toen Kees weer voor een aantal weken naar het buitenland ging, toen ging het goed. Weken achter elkaar rustig, heerlijk.

Het mag duidelijk zijn dat jouw liefde voor mij niet gemakkelijk voor je was. Er woedde een hevige strijd in je. Een tweestrijd die zich niet gemakkelijk liet beëindigen. Voordat dit jaar afgelopen zou zijn zou je voor jezelf de beslissing hebben genomen. Of Kees vergeten of weer in Ridderkerk gaan wonen.

Lag toen al niet bij jezelf vast wat de uitkomst van die beslissing zou zijn. Had ik daar toen al niet krachtiger tegen moeten gaan protesteren.

*een roos
is zonder doornen
zelfs een hele mooie bloem*

Ik kan niet leven zonder jou. Leven lost zichzelf op, nietwaar.
Aan het leven, of beter gezegd aan jou, liet ik de oplossing.
Je hoefde van mij niet weg. Integendeel.
Was ik het vechten moe? Misschien. Ik weet het niet.
Dingen gebeuren om te kunnen leven. Leven lost zichzelf op.
Tussen gebeuren en oplossen kan een wereld van liefde liggen.
Eigenlijk wil ik me alleen voor dat laatste inzetten.
Lief zijn voor je, zonder meer. En dat deed ik ontzettend graag.
Lief zijn voor je, omdat je ook lief bent.
Ondanks alles bleven we lief voor elkaar. Liefde moet ook alles over-
winnen. Wat er ook gebeurt. Een van de weinige dingen waarover je
kosteloos beschikt.

Zacht, laten we dat blijven, zeker voor elkaar.

Jij moest naar de pedicure, je voeten kunnen uiteindelijk geen dag
zonder behoorlijke verzorging. Ik zou voor het eten zorgen.
Vleer van Harry, kaarsen op tafel, sfeertje maken.
Verrast stond je in de deuropening.
Oh, wat gezellig Do. En als je dat zo zei was de hele avond al goed.

*Dil | Do
34 | 23
94 | 89
160 | 141
252 | 174
282 | 240
334 | 300
345 | 352
435 | 377
533 | 426
601 | 498*

Ik ga weer naar Kees terug.
Waarom zijn alle dingen toch zo ingewikkeld.

Ik zie je nog gearmd met Peen tegen die lantaarnpaal aanlopen.
Daar zat ik dan Sint Nikolaas in eigen persoon. Met Kerstmis zou je
hier nog zijn. Met oudjaar in Ridderkerk.
We hadden elkaars steun wel nodig, makkelijk was het allemaal niet.
Thuis moest het worden verteld, op het werk.
Kunnen we wel zonder elkaar. Het moet.
Je zou altijd verdrietig blijven en ik geloofde dat, toen.
Het doet zeer als de piano het huis uit gehesen wordt. Maar jij bent
er nog. Ik koop een nieuw tekenbord, krijg van jou een schildersezal
om de lege plekken op te vullen. Het staat niet eens onaardig.

De tijd gaat snel. De week waarin Kerst valt zouden we vrij nemen.
De zaterdag ervoor met een ring van je naar de juwelier, maat 17,5.
Ik zocht een mooie ring voor je uit. 's Woensdag kon ik hem komen
halen. Woensdag voor Kerstmis.
Het huilen stond ons soms nader dan het lachen. Jij huilde ook wel.
We houden van elkaar. Nog maar een paar dagen samen.
We kwamen lekkerder klaar dan ooit.
Een wereld vol tegenstrijdigheden.
Je had de ontbijttafel al gedekt, leuk paddestoeltje, krentebolletjes,
rood met witte stippen. Ik kwam met een grote doos naar beneden.
Ik zei niets van je paddestoelen, jij kon niet van die doos afblijven.
De cadeautjes werden niet uitgepakt.
Foto aan de ontbijttafel.
Foto in de keuken.
Foto onder de douche.
Foto van de Kerstboom.
Foto van ons tweetjes.
De cadeautjes worden uitgepakt, de champagnefles knalt open, zalm
bij het kaarslicht.
Foto van mij met de champagnefles.
Foto van jou, dat vind ik nu een hardstikke fijn cadeau.

*als ook een brandend hart
weer langzaam lijkt geblust
zijn tranen niet meer nodig
is de hartstocht stil gesust*

*de pijn blijft sarrend hangen
herinnering wordt een feit
liefdevol gevangen
dat raak ik niet meer kwijt*

*voor de te late lente
is geen nieuw begin
het verleden gaan vermijden
jij gelooft er niet meer in*

*hoop op beter leven
zal altijd wel bestaan
aan wie dat is gegeven
kan vrolijk verder gaan*

*momenten zijn vaak zeldzaam
gelukkig maar ook wreed
wij blijven steeds ervaren
wat soms wel liefde heet*

*je hoeft niets meer te zeggen
ik weet alles veel te goed
ga nu mooi en fijn ontspannen
een nieuwe zomer tegemoet*
Foto tijdens het eten van jou.
Foto tijdens het eten van mij.
Foto van ons allebei. Je lacht zo gelukkig.
Foto van jou terwijl je je uitkleedt.
Foto van mij, ik schijt het uit.

Het is stil in huis.
Ik mis je.

Epiloog

Nu ik bijna 40 jaar later terugkijk kan ik u gerust stellen dat het uiteindelijk toch allemaal is goed gekomen.

De terugkeer naar Ridderkerk bleek toch geen succes.

Al vrij snel werd het gelukkige stel weer herenigd. Met de piano is het jammer genoeg niet meer goed gekomen.

Met Kees gelukkig wel. Tussen ons drieën is een mooie vriendschap ontstaan. Lief en leed werd meerdere malen gedeeld, met de whisky als trouw bondgenoot.

Kees is vorig jaar op 80 jarige leeftijd overleden, voor ons beiden een droevige priode.

Na onze ontstuimige beginperiode is het bij ons later toch ook in een wat rustiger vaarwater terecht gekomen. Het dagelijks leven kreeg ook bij ons zijn normaler verloop. En Riet is nog steeds de liefde van mijn leven. Binnenkort word ik 70 en komt er een einde aan mijn werkzame periode als architect. Langzaam maar zeker beginnen we toch een beetje een bejaard stel te worden en dat is voor ons allebei toch wel erg wennen. We hebben immers altijd een actief, levendig druk en sportief leven geleid.

Maar goed hier is het gelukkig allemaal goed gekomen en dat wil ik toch nog even melden.

toverstralen©producties